

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 15. apríla 2010*

Vo veci C-542/08,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Rakúsko) z 12. novembra 2008 a doručený Súdnemu dvoru 4. decembra 2008, ktorý súvisí s konaním:

Friedrich G. Barth

proti

Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory J.-C. Bonichot, sudcovia C. Toader,
C. W. A. Timmermans (spravodajca), P. Küris a L. Bay Larsen,

* Jazyk konania: nemčina.

generálny advokát: Y. Bot,
tajomník: M.-A. Gaudissart, vedúci sekcie,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. februára 2010,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— pán Barth, v zastúpení: Laurer a Arlamovsky, Rechtsanwälte,

— rakúska vláda, v zastúpení: E. Riedl, splnomocnený zástupca,

— česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, splnomocnený zástupca,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues, B. Cabouat a A. Czubinski, splnomocnení zástupcovia,

- talianska vláda, v zastúpení: I. Bruni, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci F. Arena, avvocato dello Stato,
- poľská vláda, v zastúpení: M. Dowgielewicz, splnomocnený zástupca,
- Európska komisia, v zastúpení: V. Kreuschitz a G. Rozet, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- ¹ Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 39 ES a článku 7 ods. 1 nariadenia Rady (EHS) č. 1612/68 z 15. októbra 1968 o slobode pohybu pracovníkov v rámci spoločenstva (Ú. v. L 257, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 15), ako aj zásady efektivity.

- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Barthom a Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung (spolkové ministerstvo vedy a výskumu) týkajúceho sa rozhodnutia, ktoré stanovilo, že jeho žiadosť o poskytnutie mimoriadneho príplatku za odpracované roky je čiastočne premlčaná.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

- 3 Podľa článku 7 ods. 1 nariadenia č. 1612/68:

„S pracovníkom, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu, sa na území iného členského štátu nesmie z dôvodu jeho štátnej príslušnosti zaobchádzať inak ako s vlastnými pracovníkmi, pokiaľ ide o podmienky zamestnania a pracovné podmienky, najmä odmeňovanie, prepustenie, a ak by sa stal nezamestnaným, opätovné začlenenie do práce alebo zamestnania.“

Vnútroštátna právna úprava

- 4 Zákon o mzdách z roku 1956 (Gehaltsgesetz 1956, ďalej len „GehG“) v znení vyplývajúcom zo zákona uverejneného v BGBl. I, 109/1997, stanovuje v § 50a ods. 1 toto:

„... univerzitnému profesorovi..., ktorý preukáže pätnásť odpracovaných rokov v tejto funkcii v služobnom pomere na rakúskej univerzite... a ktorý štyri roky v služobnom pomere poberal príplatok za odpracované roky podľa § 50 ods. 4, prináleží odo dňa splnenia oboch požiadaviek mimoriadny príplatok za odpracované roky vo výške príplatku za odpracované roky podľa § 50 ods. 4, ktorý bude ovplyvňovať výšku jeho dôchodku.“

- 5 Zákon uverejnený v BGBl. I, 130/2003, doplnil do § 50a GehG odsek 4, ktorý znie takto:

„Pri výpočte pätnástich odpracovaných rokov podľa odseku 1 sa započítavajú tiež obdobia, ktoré boli odpracované:

1. po 7. novembri 1968 v porovnateľnej funkcii na univerzite štátu, ktorý alebo ktorého právny nástupca je teraz členským štátom Európskeho hospodárskeho priestoru alebo

...“

- 6 GehG v znení uplatniteľnom k dátumu vymenovania žalobcu vo veci samej (BGBl. 318/1973) stanovoval v § 13b ods. 1 toto:

„Nárok na plnenia sa premlčuje, ak sa neuplatní počas troch rokov po tom, čo bolo vykonané plnenie zakladajúce nárok alebo vznikli výdavky, ktoré nárok zakladajú.“

- 7 Podľa § 169a GehG, ktorý bol do tohto zákona doplnený zákonom uverejneným v BGBl. I, 130/2003:

„1. Ak univerzitný profesor v služobnom pomere, na dôchodku alebo vo výslužbe preukáže odpracované roky podľa § 50a ods. 4 v znení spolkového zákona uverejneného v BGBl. I, č. 130/2003, ktoré treba teraz na základe uvedeného spolkového zákona zohľadňovať, musí sa na jeho žiadosť mimoriadny príplatok za odpracované roky podľa § 50a primerane upraviť. Oprávnení na podanie žiadosti sú ďalej pri splnení požiadaviek taktiež bývalí univerzitní profesori...

2. Úprava mimoriadneho príplatku za odpracované roky podľa odseku 1 má spätnú účinnosť, najskôr však od 1. januára 1994.

3. Žiadosti podané podľa odseku 1 sú právne účinné vtedy, pokiaľ boli podané najneskôr 30. júna 2004.

4. Pre mzdové a dôchodkové nároky, ktoré vyplývajú z uplatnenia odseku 1 pre časové obdobia pred 1. júlom 2004, sa na časové obdobie od 30. septembra 2003 až do 30. júna 2004 neuplatňuje trojročná premlčacia lehota podľa § 13b tohto spoločného zákona.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 8 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že žalobca vo veci samej, ktorý je nemeckým štátnym príslušníkom, vykonával od 1. januára 1975 do 28. februára 1987 funkciu univerzitného profesora na univerzite Johanna Wolfganga Goetheho vo Frankfurte nad Mohanom (Nemecko). S účinnosťou od 1. marca 1987 bol vymenovaný za riadneho univerzitného profesora na univerzite vo Viedni (Rakúsko). Týmto vymenovaním žalobca vo veci samej takisto získal rakúske občianstvo.
- 9 Odpracované roky žalobcu vo veci samej na univerzite vo Frankfurte nad Mohanom neboli zohľadnené na účely poskytnutia mimoriadneho príplatku za odpracované roky stanoveného v § 50a ods. 1 GehG, a žalobca vo veci samej ho teda nepoberal.
- 10 Potom, čo vzhľadom na rozsudok z 30. septembra 2003, Köbler (C-224/01, Zb. s. I-10239), rakúsky normotvorca zmenil GehG zákonom uverejneným v BGBl. I, 130/2003, žalobca vo veci samej požiadal listom z 2. marca 2004 adresovaným uni-

verzite vo Viedni o úpravu svojho mimoriadneho príplatku za odpracované roky tak, aby sa zohľadnilo obdobie, počas ktorého pracoval na univerzite vo Frankfurte nad Mohanom. Rozhodnutie vydané na základe tejto žiadosti v správnom konaní stanovilo v článku 1, že žalobca vo veci samej si môže nárokovať od 1. januára 1994 na mimoriadny príplatok za odpracované roky z dôvodu zohľadnenia uvedeného obdobia. Článok 2 tohto rozhodnutia však stanovil, že úprava tohto príplatku v súlade s článkom 1 nadobúda účinnosť, pokiaľ ide o odmenu, od 1. októbra 2000.

- 11 Žalobca vo veci samej, ktorý výslovne namieta len proti článku 2 uvedeného rozhodnutia, v žalobe podanej na vnútroštátny súd nespochybňuje dátum, ku ktorému si mohol podľa článku 1 tohto rozhodnutia nárokovať úpravu mimoriadneho príplatku za odpracované roky. V podstate tvrdí, že uplatnenie pravidla premlčania v článku 2 toho istého rozhodnutia nie je zlučiteľné s právom Spoločenstva, a to najmä s článkom 39 ES.
- 12 Keďže Verwaltungsgerichtshof dospel k záveru, že riešenie sporu, ktorý prejednáva, vyžaduje výklad práva Spoločenstva, rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Predstavuje uplatnenie zákonného ustanovenia o premlčaní, stanovujúceho trojročnú premlčaciu lehotu na mimoriadne príplatky za odpracované roky, ktoré v prípadoch, ku ktorým patrí ten vo veci samej, neboli udelené migrujúcemu pracovníkovi na základe vnútroštátnej právnej úpravy nezlučiteľnej s právom Spoločenstva pred [už citovaným rozsudkom Köbler], nepriamu diskrimináciu migrujúcich pracovníkov v zmysle článku 39 ES a článku 7 ods. 1 nariadenia... č. 1612/68 alebo obmedzenie voľného pohybu pracovníkov garantovaného v týchto ustanoveniach?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku: bráni článok 39 ES a článok 7 ods. 1 nariadenia... č. 1612/68, v prípadoch, ku ktorým patrí ten vo veci samej, uplatneniu takého ustanovenia o premlčaní na mimoriadne príplatky za odpracované roky, ktoré neboli udelené migrujúcemu pracovníkovi na základe vnútroštátnej právnej úpravy nezlučiteľnej s právom Spoločenstva pred [už citovaným rozsudkom Köbler]?

3. Bráni zásada efektivity za takých okolností, o aké ide vo veci samej, uplatniť proti domáhaniu sa nárokov z minulosti na mimoriadne príplatky za odpracované roky, ktoré neboli udelené pri porušení práva Spoločenstva na základe jednoznačne formulovaných vnútroštátnych právnych ustanovení, ustanovenie o premlčaní stanovujúce trojročnú premlčaciu lehotu?“

O prejudiciálnych otázkach

¹³ Vnútroštátny súd sa svojimi prejudiciálnymi otázkami, ktoré je potrebné skúmať spoločne, v podstate pýta, či je v rozpore s právom Únie právna úprava, o akú ide vo veci samej, ktorá podriaďuje premlčacej lehote troch rokov nároky na zaplatenie mimoriadnych príplatkov za odpracované roky, ktoré neboli priznané pracovníkovi vykonávajúcemu svoje práva na voľný pohyb pred vydaním už citovaného rozsudku Köbler z dôvodu vnútroštátnej právnej úpravy nezlučiteľnej s právom Spoločenstva.

¹⁴ Je potrebné pripomenúť, že v už citovanom rozsudku Köbler Súdny dvor v podstate rozhodol, že článok 39 ES a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 1612/68 sa musia vykladať v tom zmysle, že je v rozpore s nimi poskytnutie mimoriadneho príplatku za odpracované roky, ktorý na základe ustanovenia, akým je § 50a GehG v znení pred zmenou a doplnením zavedeným zákonom uverejneným v BGBl. I, 130/2003, bol priznaný

len univerzitným profesorom, ktorí odpracovali pätnásť rokov na rakúskych univerzitách.

- 15 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že Rakúska republika zabezpečila súlad s týmto rozsudkom tým, že zákonom uverejneným v BGBl. I, 130/2003, doplnila do § 50a GehG odsek 4 citovaný v bode 5 tohto rozsudku. Žiadosť o mimoriadny príplatok za odpracované roky po tejto legislatívnej zmene a doplnení podlieha podľa § 13b ods. 1 GehG premlčacej lehote troch rokov, prípadne predĺženej o obdobie deviatich mesiacov uvedené v § 169a ods. 4 GehG.
- 16 V tejto súvislosti je na jednej strane potrebné uviesť, že za okolností vo veci samej takáto premlčacia lehota predstavuje procesnú podmienku žaloby určenej na zabezpečenie ochrany práva, ktoré osoba podliehajúca súdnej právomoci, akou je žalobca vo veci samej, vyvodzuje z práva Únie. Na druhej strane právo Únie nerieši otázku, či členské štáty môžu za takýchto okolností stanoviť premlčaciu lehotu.
- 17 Z toho vyplýva, že vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu prináleží stanoviť takúto procesnú podmienku, pokiaľ na jednej strane táto podmienka nie je menej výhodná ako podmienky vzťahujúce sa na obdobné žaloby vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a pokiaľ na druhej strane nevedie k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právom Spoločenstva (zásada efektivity) (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. novembra 1998, Aprile, C-228/96, Zb. s. I-7141, bod 18 a citovanú judikatúru).
- 18 Práve vzhľadom na tieto dve zásady je potrebné skúmať otázky položené vnútroštátnym súdom.

- 19 Pokiaľ ide o zásadu ekvivalencie, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry táto zásada vyžaduje, aby sa všetky pravidlá, ktoré sa uplatňujú na opravné prostriedky, uplatňovali bez rozdielu na opravné prostriedky založené na porušení práva Únie a na podobné opravné prostriedky založené na porušení vnútroštátneho práva (rozsudok z 26. januára 2010, *Transportes Urbanos y Servicios Generales*, C-118/08, Zb. s. I-635, bod 33 a citovanú judikatúru).
- 20 Na účely preverenia, či zásada ekvivalencie je dodržaná vo veci samej, treba teda preskúmať, či existuje okrem pravidla premlčania, o aké ide vo veci samej, uplatniteľného na žaloby určené vo vnútroštátnom práve na zabezpečenie ochrany práv, ktoré osoby podliehajúce súdnej právomoci vyvodzujú z práva Únie, aj pravidlo premlčania uplatniteľné na žaloby vnútroštátnej povahy a či tieto dve pravidlá premlčania vzhľadom na ich cieľ a podstatné prvky možno považovať za rovnaké (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. mája 2000, *Preston a i.*, C-78/98, Zb. s. I-3201, bod 49, ako aj *Transportes Urbanos y Servicios Generales*, už citovaný, bod 35).
- 21 Na začiatok pritom treba uviesť, ako to vyplýva zo spisu predloženého Súdnemu dvoru, že také pravidlo premlčania, aké je to stanovené v § 13b GehG, sa uplatňuje tak na žaloby určené vo vnútroštátnom práve na zabezpečenie ochrany práv, ktoré osoby podliehajúce súdnej právomoci vyvodzujú z práva Únie, ako aj na žaloby vnútroštátnej povahy. Zdá sa teda, že pravidlá premlčania uplatniteľné na každý z týchto dvoch typov žalôb sú rovnaké.
- 22 Navyše, ako to uvádzajú aj vlády, ktoré predložili pripomienky Súdnemu dvoru, výnimka vyplývajúca z takého ustanovenia, akým je § 169a ods. 4 GehG, ktorá umožňuje predĺžiť premlčaciu lehotu o obdobie deviatich mesiacov, nasvedčuje v prospech žalôb určených vo vnútroštátnom práve na zabezpečenie ochrany práv, ktoré osoby podliehajúce súdnej právomoci vyvodzujú z práva Únie.

- 23 Žalobca vo veci samej a Európska komisia však v podstate tvrdia, že podľa § 169a ods. 1 GehG univerzitní profesori, ktorí majú odpracované roky aspoň sčasti na univerzitách členských štátov iných ako Rakúska republika, musia na rozdiel od profesorov, ktorí odpracovali všetky roky v tomto poslednom uvedenom členskom štáte, podať žiadosť s cieľom priznania mimoriadneho príplatku za odpracované roky. Takáto situácia implikuje, že také pravidlo premlčania, o aké ide vo veci samej, má pôsobnosť, ktorá je v prípade žalôb určených vo vnútroštátnom práve na zabezpečenie práv, ktoré osoby podliehajúce súdnej právomoci vyvodzujú z práva Únie, širšia než v prípade žalôb vnútroštátnej povahy.
- 24 Podľa žalobcu vo veci samej a Komisie totiž uvedené pravidlo premlčania má účinky, pokiaľ ide o profesorov, ktorí odpracovali všetky roky v Rakúsku, iba v zriedkavých a jednotlivých prípadoch, keď napríklad v dôsledku chyby neboli poskytnuté niektoré zložky odmeny dotknutým osobám a tieto v potrebnom čase nepodali žiadosť o preskúmanie ich situácie. Na druhej strane, pokiaľ ide o profesorov, ktorí odpracovali aspoň časť rokov na univerzitách členských štátov iných ako Rakúska republika, má uplatňovanie pravidla premlčania systematický charakter.
- 25 Takáto okolnosť však neumožňuje dospieť k záveru, že by v skutočnosti existovali dve pravidlá premlčania, ktoré by nebolo možné považovať za rovnaké.
- 26 Ako už v podstate poznamenala rakúska, talianska a poľská vláda, potreba podania žiadosti sa týka nielen profesorov, ktorí odpracovali aspoň časť rokov na univerzitách členských štátov iných ako Rakúska republika, ale takisto profesorov, ktorí odpracovali všetky roky v tomto poslednom uvedenom členskom štáte a ktorých mimoriadny príplatok za odpracované roky nebol správne vypočítaný. Z toho vyplýva, že táto potreba podania žiadosti vzniká v skutočnosti všetkým profesorom, v prípade

ktorých došlo k nesprávnemu uplatneniu právnych pravidiel upravujúcich poskytnutie uvedenej odmeny a ktorí požadujú, aby sa vzniknutá chyba napravila, či už ide o chybu, ku ktorej došlo vo vzťahu k vnútroštátnym pravidlám alebo k pravidlám práva Únie, ktoré príslušné vnútroštátne orgány mali uplatniť priamo.

- 27 Za týchto okolností pravidlo premlčania, akým je to, proti ktorému namieta žalobca vo veci samej, nemôže byť považované za také, že je v rozpore so zásadou ekvivalencie.
- 28 Pokiaľ ide o zásadu efektivity, Súdny dvor uznal zlučiteľnosť stanovenia primeraných lehôt na podanie žalôb s právom Únie pod hrozbou premlčania v záujme právnej istoty, ktorá chráni tak dotknutú osobu, ako aj dotknutý správny orgán. Tieto lehoty totiž nie sú takej povahy, aby viedli k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv, ktoré priznáva právny poriadok Únie. V tejto súvislosti sa vnútroštátna trojročná premlčacia lehota javí ako primeraná (pozri v tomto zmysle rozsudky Aprile, už citovaný, bod 19, ako aj z 24. marca 2009, Danske Slagterier, C-445/06, Zb. s. I-2119, bod 32 a citovanú judikatúru).
- 29 Vzhľadom na to, že neexistujú osobitné okolnosti, o ktorých by Súdny dvor vedel, pravidlo premlčania, akým je to, proti ktorému namieta žalobca vo veci samej, stanovujúce premlčaciu lehotu tri roky, ktorú možno predĺžiť o obdobie deviatich mesiacov, nemožno považovať za také, že by bolo v rozpore so zásadou efektivity.
- 30 Tento výklad nevyvracia okolnosť, že účinky už citovaného rozsudku Köbler, siahajú k dátumu nadobudnutia účinnosti vykladaného pravidla, keďže uvedené účinky neboli z hľadiska času Súdny dvorom obmedzené. Uplatnenie procesnej podmienky, akou je premlčacia lehota vo veci samej, totiž nemožno zamieňať s obmedzením účinkov

rozsudku Súdneho dvora, ktorý rozhoduje o výklade ustanovenia práva Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. septembra 1998, Edis, C-231/96, Zb. s. I-4951, body 17 a 18).

- 31 Žalobca vo veci samej a Komisia však uvádzajú, že rakúsky normotvorca vylúčil jasným legislatívnym ustanovením zohľadnenie odpracovaných rokov na univerzitách iných členských štátov ako Rakúska republika.
- 32 Podľa nich univerzitní profesori, ktorí sa snažia preukázať odpracované roky na takýchto univerzitách, musia za týchto okolností očakávať, že na základe ich žiadostí nebudú uznané tieto obdobia na účely priznania mimoriadneho príplatku za odpracované roky. Rakúsky normotvorca sa teda správal tak, aby odradil univerzitných profesorov, ktorí v zásade mali právo na túto odmenu podať v potrebnom čase žiadosť nevyhnutnú na uplatnenie tohto práva.
- 33 Je však potrebné uviesť, že právo Únie nezakazuje členskému štátu stanoviť premlčaciu lehotu na žiadosť o mimoriadny príplatok za odpracované roky, akou je tá vo veci samej, ktorý v rozpore s ustanoveniami práva Únie nebol priznaný, aj keby tento členský štát nezmenil vnútroštátne pravidlá na účely ich zlučiteľnosti s týmito ustanoveniami. Inak to bude len v prípade, keď správanie vnútroštátnych orgánov v spojení s existenciou premlčacej lehoty viedlo k tomu, že osoba bola úplne zbavená možnosti uplatniť svoje práva pred vnútroštátnymi orgánmi (pozri v tomto zmysle rozsudok Aprile, už citovaný, body 43 a 45).
- 34 Vo veci samej však takáto okolnosť zistená nebola.

- 35 Konkrétne, uplatnenie premlčacej lehoty nezavahuje priamo a jednoznačne osobu akou je žalobca vo veci samej, práva získať odmenu, ktorá mu nebola v rozpore s ustanoveniami práva Únie priznaná (pozri analogicky rozsudky z 2. februára 1988, Barra a i., 309/85, Zb. s. 355, bod 19, ako aj z 9. februára 1999, Dilexport, C-343/96, Zb. s. I-579, bod 37).
- 36 Zo spisu predloženého Súdneho dvoru napokon nevyplýva, že to, že sa v prípade žalobcu vo veci samej uplatní takáto premlčacia lehota, by bolo nepresnou informáciou úmyselne poskytnutou príslušnými vnútroštátnymi orgánmi (pozri analogicky rozsudok z 1. decembra 1998, Levez, C-326/96, Zb. s. I-7835, bod 34). Ako správne uvádza aj francúzska vláda, skutočnosť, že predtým existovala jasná právna úprava, ktorá bola v rozpore s právom Spoločenstva, nemožno zamieňať s poskytutím takýchto nepresných informácií, pretože inak by v rozpore s tým, čo vyplýva z bodu 33 tohto rozsudku, bolo akékoľvek uplatnenie premlčacej lehoty nemožné za takých okolností, o aké ide vo veci samej.
- 37 Nakoniec v rozsahu, v akom sa prejudiciálne otázky týkajú takisto výkladu článku 39 ES a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 1612/68, je potrebné uviesť, že z tých istých dôvodov, ako sú tie uvedené v bodoch 21 až 26 tohto rozsudku, uplatnenie premlčacej lehoty za takých okolností, o aké ide vo veci samej, nemožno považovať za predstavujúce nepriamu diskrimináciu pracovníka v zmysle týchto ustanovení.
- 38 Situácia univerzitných profesorov, medzi ktorých patrí žalobca vo veci samej, musí byť považovaná za porovnateľnú so situáciou univerzitných profesorov, ktorí odpracovali všetky roky v Rakúsku a v prípade ktorých mimoriadny príplatok za odpracované roky nebol správne vypočítaný vzhľadom na ustanovenia vnútroštátneho práva.

Zdá sa, že tieto dve kategórie univerzitných profesorov sú predmetom v podstate rovnakého zaobchádzania.

- ³⁹ Rovnako sa nejaví, že uplatnenie premlčacej lehoty za takých okolností, o aké ide vo veci samej, by predstavovalo samo o sebe obmedzenie voľného pohybu pracovníkov v zmysle článku 39 ES. V okamihu, keď k tomu dôjde, totiž uplatnenie tejto premlčacej lehoty má účinky na možnosť získať mimoriadny príplatok za odpracované roky za obdobie, ktoré sa celé nachádza v minulosti. Z toho vyplýva, že nie je takej povahy, že by to bránilo alebo odrádzalo pracovníka, akým je žalobca vo veci samej, vykonávať svoje práva na voľný pohyb pracovníkov, pretože možnosť získania uvedené odmeny za obdobie v minulosti nezávisí od voľby pracovníka, či chce vykonávať tieto práva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. januára 2000, Graf, C-190/98, Zb. s. I-493, bod 24).
- ⁴⁰ Okrem toho neexistuje indícia, podľa ktorej uplatnenie premlčacej lehoty za okolností, ako sú tie vo veci samej, by bolo takej povahy, že by bránilo alebo odradilo v určitom okamihu v minulosti pracovníkovi, akým je žalobca vo veci samej, vykonávať jeho práva na voľný pohyb pracovníkov. Ako vyplýva z už citovaného rozsudku Köbler, prekážku voľného pohybu pracovníkov v zmysle článku 39 ES predstavovalo samotné odmietnutie priznania mimoriadneho príplatku za odpracované roky dotknutej osobe, keď vykonávala tie isté práva.
- ⁴¹ V dôsledku toho je potrebné odpovedať na otázky položené tak, že právo Únie nie je v rozpore s takou právnou úpravou, o akú ide vo veci samej, ktorá podriaďuje premlčacej lehote troch rokov nároky na zaplatenie mimoriadnych príplatkov za odpracované roky, ktoré neboli priznané pracovníkovi vykonávajúcemu svoje práva na voľný pohyb pred vydaním už citovaného rozsudku Köbler z dôvodu uplatňovania vnútroštátnej právnej úpravy nezlučiteľnej s právom Spoločenstva.

O trovách

- ⁴² Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Nie je v rozpore s právom Únie právna úprava, o akú ide vo veci samej, ktorá podriaďuje premlčacej lehote troch rokov nároky na zaplatenie mimoriadnych príplatkov za odpracované roky, ktoré neboli priznané pracovníkovi, ktorý vykonával svoje práva na voľný pohyb pred vydaním rozsudku z 30. septembra 2003, Köbler (C-224/01) z dôvodu uplatňovania vnútroštátnej právnej úpravy nezlučiteľnej s právom Spoločenstva.

Podpisy